



Indvielse af Skovkirken i Karlelunde, 9. maj 2019 Af biskop Marianne Gaarden

Jeg vil indledningsvist ved denne indvielse af skovkirken læse et stykke fra Paulus' brev til Efeserne kap. 2. vers 18-22:

For gennem ham har både vi og I i én ånd adgang til Faderen.

Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge.

I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand.

I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.

I ham holdes hele bygningen sammen og vokser til et helligt tempel i Herren.

I ham bliver også I sammen med os bygget op til en bolig for Gud i Ånden.

Amen

Hvis man beder børn tegne en kirke, vil de sandsynligvis tegne en hvid bygning med rødt tag og et hvidt tårn for enden, også med rødt tag. Er barnet dygtigt til at tegne, vil der også være gotiske vinduer i bygningen. Sådan ser en "rigtig" kirke ud i mange danskeres bevidsthed. En hvid middelalderkirke bygget af gamle mursten på toppen af en bakketop i landsbyen.

Men Jesus taler ikke om mursten, men om mennesker og om menneskers relationer til hinanden.

"Du skal elske Gud og din næste som dig selv."

Gudsriget, der går som en rød tråd igennem Jesu forkyndelse, kan både være noget, der sker engang ude i fremtiden, og det kan også være noget, der sker lige her og nu. "Gudsriget er midt iblandt jer".

Gudsriget findes der, hvor mennesker elsker Gud og deres næste som sig selv. Det handler om mellemmenneskelige relationer – og ikke om mursten.

Jesu forkyndelse er opbyggelig. Vi bliver "bygget op til en bolig for Gud i Ånden", som der står i den tekst, jeg lige læste. Og "I ham holdes hele bygningen sammen og vokser til et helligt tempel i Herren."



Kirken, det hellige tempel eller den bolig, vi hører om, er ikke bygget af mursten, men af mennesker.
Men hvordan kan den være det?
Det er i hvert fald ikke en kirke, som børn kan tegne.
Så hvordan kan en sådan kirke erfares?

I går aftes var der et program i fjernsynet om fællessangens betydning. Indslaget handlede om, at danskerne er ved at genopdage glæden ved at synge sammen. Der sker noget med os under fællessangen.
Når vi synger, har vi en ånd, og man kan mærke fællesskabet med andre.

Tidligere på dagen havde jeg netop hørt et foredrag om musikken og sangens betydning for den menneskelige hjerne. Når vi synger, trækker vi vejret synkront, og hjerterne begynder at slå i takt. Forskning viser, at musikken harmoniserer os følelsesmæssigt.

Man synger en fællessang inden en fodboldkamp.
Og man kan dårligt forestille sig en gudstjeneste indledes direkte med præstens prædikenen. For vi begynder med musikken, et præludium og så en fælles salme eller to, inden vi kommer til ordene, for vi skal harmoniseres først, så vi bliver ét fællesskab i én ånd.

I fællessangen kan vi altså erfare at være én ånd.

I teksten hedder det, at vi i Jesus i én ånd har adgang til Faderen. Eller sagt på en anden måde, når vi lovsynger og beder til Gud, så slår hjerterne i takt, og sammen har vi én ånd – en fællesskabs ånd.

Og det er faktisk lige nøjagtig, hvad kirke er.

Kirke blot er et andet ord for de kristnes fællesskab.

”Ecclesia” er det latinske ord for kirke, og kommer af det gamle græske ord ”ekklesia”, der betyder en forsamling af mennesker, der er kaldt sammen.
Kaldet af Gud.

Så kirke er en forsamling af mennesker, et fællesskab, som her midt ude i Guds smukke natur, under de nyudsprungne grønne grene.
Lige nøjagtig her midt i skoven, hvor vi kan høre fuglene synge.
Lige nøjagtig her, hvor vi bliver bygget op til en bolig for Gud i Ånden, her er kirken – helt uden hvid bygning, rødt tag og hvidt tårn med en klokke i.

For kirken er lige her og nu, hvor vi samles og lovsynger og beder til Gud.
Hjerteligt tillykke med vores nye skovkirke her på Vestlolland, og må alle, som kommer her, mærke Guds velsignelse.
Amen